

Dodik, Čađo i Petrić zapravo pokušavaju da nas zastraše i da sada spriječe uspostavljanje koalicije civilnog društva 1. mart koja će, usprkos njima, biti uspostavljena i baviti se registracijom povratnika, prognanika, interno-raseljenih lica i izbjeglica za opšte izbore 2014.

Odluka koju Milorad Dodik traži izlazi izvan okvira poništavanja, odnosno ponavljanja izbora za jednu opštinu u BiH. Na stranu simbolična težina Srebrenice za ovu zemlju, osporavanja narodne volje, iskazane u skladu sa Izbornim zakonom i potpuno legitimne na izborima u Srebrenici, ovo je u stvarnosti odluka RS-a da jednostrano napusti Dejtonski mirovni sporazum. I oni to već rade sa fiktivnim rješenjima o poništavanju prebivališta, za koja, prije svega na postoji zakonski osnov i zapravo su u cijeloj ovoj stvari samo ta rješenja fiktivna i predstavljaju čin (post)izbornog inženjeringa. Sve drugo, podrivanje slobode kretanja i slobode izbora prebivališta je čin unilateralnog narušavanja mira u Bosni i Hercegovini.

Zna Dodik

Međutim, ako Milorad Dodik, Stanislav Čađo i Branko Petrić misle da RS treba i, što je još važnije, može jednostrano napustiti Dejtonski mirovni sporazum, bilo bi dobro, prije svega po njih, da još jednom razmotre tu odluku. Jer, ona će sasvim sigurno imati posljedice. Osobno, a siguran sam da govorim i u ime cijele jedne generacije, pozdravio bih takav razvoj događaja, jer, kao što rekoh, vjerujem da govorim u ime generacije koja je već duboko frustrirana time što

smo taoci činjenice da je skupina fašista u ovoj zemlji odlučila, i za to pridobila dominantnu većinu među Srbima u RS-u, da počini genocid. Da ponovim, mi smo već dvadeset godina taoci činjenice da su fašisti odlučili da pobiju naše najmilije i za taj zločin nagrađeni tako da je glas iz RS-a vredniji od glasa iz bilo kojeg drugog dijela zemlje. Dosta.

Svi mi znamo da i Dodik zna da ne može dobiti ponavljanje izbora u Srebrenici, jer za to ne postoji, prije svega zakonski, a zatim ni temelj u činjenicama. Žalba koju je tzv. Koalicija za RS uputila CIK-u je smiješna, pamfletić koji izgleda onako kako su izgledale tužbe protiv zarobljenih nesrba na Okružnom sudu u Bijeljini 1992. godine, za oružanu pobunu. Dakle, nešto je tako samo zato što mi to kažemo, zrna dokaza u tome nema. Dodik, Čađo i Petrić zapravo pokušavaju da nas zastraše i da sada spriječe uspostavljanje koalicije civilnog društva 1. mart koja će, usprkos njima, biti uspostavljena i baviti se registracijom povratnika, prognanika, interno-raseljenih lica i izbjeglica za opšte izbore 2014. godine.

Dodik su se dogodile dvije stvari. Prvo, u Srebrenici mu se obilo sistemsko i sistematsko podrivanje države. I, naravno, shvatio je da mu se to i u srednjem i dugom roku može obiti o glavu i odatle ovoliki žuč, bijes i bjesomučni pritisak na CIK i državno pravosuđe. On je na temi izbora u Srebrenici izgubio kredibilitet. Istovremeno, on nema ništa drugo što bi mogao da ponudi svom biraču, osim da upne sve svoje snage i još jednom im proda ponižavanje nesrba kao politički proizvod. Drugo, to što je on radio se u vojnoj terminologiji zove "strategic overreach". Naime, htio je sve, a naprosto nije imao džebane. Kad hoćeš sve, obično ne dobiješ ništa. Da je u maju ove godine pristao da za Srebrenicu važe posebna izborna pravila, neki od nas bi možda došli na ideju da pokrenemo masovnu registraciju za opšte izbore, ali ne bi dobili podršku sarajevskog političkog establishmenta. I tu je sebi opet dugoročno učinio medvjedu uslugu, jer je naprosto uništio tzv. middle ground, tako da svako iz Sarajeva ko se danas dogovori s njim o bilo čemu, naprosto u javnoj percepciji i ne može izgledati nikako drugačije osim kao da je pred jednim provincijalnim fašistom podvio rep.

Muslimani i veliko slovo

Ovaj put to neće moći. Dodik i mračnjaci u njegovoj blizini nisu shvatili jednu vrlo temeljnu stvar. Činjenica jeste da su oni morali da ostanu u devedesetim godinama prošlog stoljeća i nastaviti da guslaju, jer samo tako i samo u tom vremenu je moguć monstrum koji oni nazivaju Republika Srpska. Ali, nisu shvatili da mi koji smo preživjeli uspostavljanje tog entiteta nismo ostali u devedesetim. I dok su oni proteklih dvadeset godina guslali, žene kojima su oni pobili muževe, od Prijedora, preko Srebrenice do Foče i Višegrada su, pateći se, odvajajući od usta, školovale svoju djecu. Ta djeca nisu njihovi očevi, muslimani sa malim "m" koji im nisu valjali devedesetih, nego sada već odrasli muškarci i žene, koji su počeli da postavljaju pitanja o tome ko je pobio

Gromoglasna šutnja bošnjačkih partija

Autor Emir Suljagić

Utorak, 27 Studeni 2012 21:39 -

njihove očeve, ko ih je ostavio bez te temeljne zaštite na koju naprosto imaš pravo kad odrastaš i zašto, zašto su njihovi očevi bili tako naivni da budu nepripremljeni pred zlom koje se sručilo na sve nas. Ova generacija Bosanaca ne može biti zadovoljena avlijom, nego će nastaviti da traži i smišlja nove i nove načine da osigura državu, jaku i funkcionalnu, jer jedino takva država garantuje da naša djeca neće doživjeti našu sudbinu. Mi, naprosto, odbijamo da budemo Palestinci.

Ono što iznenađuje mnogo više od Dodikovog divljanja je horska i gromoglasna šutnja četiri političke partije koje ne poriču genocid, koje su na toj platformi podržale kandidaturu Ćamila Durakovića i platformu Srebrenica 2020. Njihova šutnja nije odsustvo stava, nego vrlo jasan stav. Svi mi očekujemo, u najmanju ruku, da čujemo šta misle o činjenici da je Branko Petrić kidnapovao Centralnu izbornu komisiju i po receptu koji je Radovan Karadžić primijenio 1991. godine uspostavio paralelnu instituciju, paralelnu hijerarhiju, da ne kažem "srpski CIK", odnosno Dodikovom silovanju ustavnopravnog poretka tako da se uvede praksa da se izbori ponavljaju sve dok on ne pobijedi. Odsustvo stava je također stav, neutralnost je također stav. Ko ne vjeruje, neka prouči biografiju Nevilla Chamberlaina.

(Oslobodenje)